

De Al-Qaeda-Aanval

Rolf Österberg

Hoofdstuk 1

Islamabad, Pakistan

Bedachtzaam zet Fahjeed Rashwan het theekopje op het met donkergroene olijfbladeren versierde schoteltje neer. Het is koud. Buiten het theehuis ligt opgewaaide sneeuw die door honderden voeten tot een smerige, hard bevroren massa is samengeperst. Er loopt een politiepatrouille voorbij, maar geen van de mannen schenkt aandacht aan hem en de paar gasten die in het theehuis proberen warm te blijven. Niemand kent hem en zijn vermomfaaide identiteitskaart geeft zijn ware identiteit niet prijs. Drie dagen geleden is hij op advies van een van zijn contacten in Islamabad aangekomen en heeft er wat besprekingen met Talibancommandanten gevoerd. Sinds het antivirrus door de zionisten en een handvol meelopers is ontdekt en voor iedereen bereikbaar is, behoort het psychotenvirus tot het verleden.

De besprekingen met de Taliban zijn goed verlopen. Hij heeft hun honderd martelaren toegezegd die allen als menselijke bommen kunnen worden ingezet. Anderzijds heeft hij geëist dat uitsluitend de bezetters als doelen mogen worden aangemerkt. De Afghaanse bevolking moet zoveel mogelijk buiten schot blijven. Na enig aarzelen hebben de Talibancommandanten dat beloofd. In hoeverre dit in de praktijk navolging zal krijgen, moet nog blijken. Fahjeed is echter positief gestemd. De Taliban werkt aan een groot voorjaarsoffensief met als zwaartepunt Kunduz. Daar kunnen de martelaren een cruciale rol bij spelen.

Hij neemt de man voor hem, die de thee beleefd heeft afgeslagen, opnieuw op. Is hij inderdaad voor wie hij zich uitgeeft, of is hij een Amerikaanse spion? Fahjeed moet toegeven dat hij daar in de twee weken die aan deze ontmoeting zijn voorafgegaan, niet achter is gekomen. Zijn Pakistaanse en Afghaanse netwerk is iedere keer opnieuw op een muur van ondoordringbaar stilzwijgen gestuit. Hij heeft zelfs Ayman al-Zawahiri gevraagd of hij achter de werkelijke identiteit van de Iraanse geleerde kan komen, maar ook hem is dat niet gelukt. De man die zich Daryush Abbasi noemt, heet in werkelijkheid anders; daar is Fahjeed van overtuigd.

‘Wat vind je van het voorstel?’ vraagt de Iraniër.

Fahjeed weet dat hij het aan al-Zawahiri moet voorleggen alvorens een antwoord te geven, maar hij is er anderzijds zeker van dat die zich achter het idee zal scharen. 'Ik sta daar niet negatief tegenover, maar wij zullen zeer omzichtig moeten opereren.'

Hij brengt het kopje met de inmiddels lauwe thee opnieuw naar zijn lippen. Hij heeft tijd nodig. Koortsachtig denkt hij na. Hij wil niet het achterste van zijn tong laten zien. Dat doet de man voor hem ook niet.

'Wil mij nog een keer uitleggen wat je van onze organisatie als tegenprestatie vraagt? Dat is me nog steeds niet helemaal duidelijk.' Fahjeed probeert zo kalm mogelijk over te komen, maar hij weet dat hij dit geschenk van Allah met beide handen moet aannemen. Natuurlijk, de man voor hem is een ongelovige die de woorden van de Profeet, de vrede zij met hem, nooit heeft begrepen en die zelfs volkomen verkeerd uitlegt. De sjiïet is een grotere ongelovige dan een jood. Een dergelijke godslastering kan alleen met bloed worden uitgewist, maar in dit geval breekt nood wetten. Daarom zit hij tegenover de Iraniër, die hij tot in het diepst van zijn ziel veracht. Maar hij moet pragmatisch blijven. Een betere dekmantel voor het uitvoeren van zijn plan is nauwelijks denkbaar. Niemand zal Al Qaeda met Iran in één adem uitspreken.

De Iraniër glimlacht en buigt zich iets voorover. 'Er is slechts één voorwaarde. Niets mag naar ons leiden. De bom en de ontsteking zijn weliswaar door ons gefabriceerd, maar er is geen enkele aanwijzing die dat kan bevestigen. Er zijn slechts enkele geleerden die exact weten wat wij hier bespreken.'

'Ik heb met geleerden geen goede ervaring.' Fahjeeds lippen vormen een dunne streep. Het debacle met Saqib ligt nog vers in zijn geheugen.

'Maak je daarover geen zorgen', merkt de Iraniër minzaam op.

'En politiek?'

Het antwoord laat even op zich wachten. 'Dat is jouw probleem niet', klinkt het dan koel. 'Maar ik wil je het antwoord wel geven. Ik zit hier in opdracht van onze hoogste leider.' De koelheid in zijn stem heeft plaatsgemaakt voor respect en bewondering voor zijn religieuze leider, de ayatollah.

'Dat is de enige voorwaarde die je stelt?' Fahjeed kan het zich nauwelijks voorstellen. Er bevinden zich altijd adders onder het gras.

'Wel, behalve de geheimhouding waar ik op reken, leveren wij het wapen pas als je met een plan komt hoe je denkt dat in het hart van de vijan-

den van de islam met succes in te zetten. Wij zullen beoordelen of je planks van slagen heeft. Als onze leider ervan overtuigd is dat je een waterdicht plan hebt, kun je erover beschikken.'

'Het is goed mogelijk dat de Amerikanen erachter komen waar het wapen is gefabriceerd en wie het onze organisatie ter beschikking heeft gesteld. Het addergebroed heeft overal spionnen. De gevolgen kunnen rampzalig voor jouw land zijn.' Fahjeed heeft zacht gesproken en kijkt terloops naar de tafel waar een paar van zijn lijfwachten zwijgend zitten.

De geleerde kijkt hem geamuseerd aan. 'Laat dat vooral ons probleem zijn. Vermoeden en bewijzen zijn twee verschillende zaken. De Amerikanen hebben al heel veel vijanden en niet alleen in de moslimwereld. Zij kunnen er zich niet nog meer veroorloven. Dat geldt in nog sterkere mate voor de zionistenstaat. Overigens zijn er geen spionnen binnen onze organisatie. Dat is uitgesloten.' Hij staat op, aandachtig opgenomen door een paar Pakistani die Fahjeed van de grens naar Islamabad hebben gebracht. 'Hoe lang heb je nodig om je plan aan mij voor te leggen?'

'Drie maanden', zegt Fahjeed zonder aarzelen. Hij moet het met Ayman overleggen, maar die zal zich niet met de planning bemoeien. Veel zal afhangen van zijn contacten met aan Al-Qaeda geaffilieerde organisaties. 'Waar ontmoeten we elkaar?'

'Niet hier.'

Daar is Fahjeed het mee eens. Hier terugkomen is tegen alle veiligheidsregels.

'Ik kom tijdig met een voorstel, je hoort van mij', zegt Abbasi.

Fahjeed knikt. Hij staat op en neemt traditioneel afscheid van de Iraniër. Die verlaat het theehuis en loopt, begeleid door twee mannen, naar een auto. Nadat de geleerde is ingestapt, rijdt de auto weg.

Fahjeed wenkt zijn lijfwachten en gaat de lange weg naar zijn schuilplaats terug. Zijn gedachten zijn bij het gesprek met de geleerde en de mogelijkheden die zich openbaren om de gehate vijanden van de islam definitief een doodsteek toe te brengen. Het psychotenvirus heeft niet de uitwerking gehad waarop hij had gehoopt en de kans om dat alsnog recht te zetten, wil hij niet voorbij laten gaan.

Berlijn

Met een goed gevoel stapt Fahjeed in de taxi die hem van Tegel Airport in Berlijn naar het Patrick Hellman Schlosshotel brengt. Zijn paspoort geeft

aan dat hij Egyptenaar is; hij komt voor een korte zakelijke bespreking naar Duitsland. Na het debacle van het psychotenvirus heeft hij in Pakistan plastische chirurgie ondergaan. Hij bezit een aantal paspoorten en is ervan overtuigd dat die alle geavanceerde testen van immigratiediensten kunnen doorstaan. De Amerikanen hebben het astronomische bedrag van vijftig miljoen dollar uitgelooft voor informatie die tot zijn aanhouding zal leiden. Dat zal alleen gebeuren als een van zijn medewerkers hem zou verraden. Ondenkbaar.

Fahjeed heeft het gebruik van de satelliettelefoon in een straal van twintig kilometer door iedereen die zich bij de Al-Qaedaleider bevindt, strikt verboden. Hij onderhoudt persoonlijk het contact met zijn medewerkers die zich in verschillende landen bevinden, of hij maakt gebruik van koeriers die zijn opdrachten uitsluitend in hun hoofd meevoeren. Hij weet zich veilig.

‘Goedemiddag, mijn naam is Zahur Fahti. Mijn medewerker heeft mij geïnformeerd dat er een suite voor twee nachten in uw hotel is gereserveerd’, zegt hij tegen de receptioniste die hem vriendelijk toelacht en zijn paspoort in ontvangst neemt.

Hij vult een formulier in dat de hoer hem geeft en volgt de piccolo op weg naar de lift. Hij zal er nooit aan wennen hoe vrouwen zich buiten de islam kleden. Iedere keer opnieuw is hij ervan overtuigd dat zijn geloof ook voor deze ongelovigen de enige redding is. Alleen door zich te buigen voor Allah en de woorden van de Profeet, de vrede zij met hem, nauwgezet te volgen, kunnen zij alsnog tot het paradijs worden toegelaten. Allah vergeeft, Hij is barmhartig.

De volgende dag neemt hij een taxi naar het Centraal Station. Iedereen heeft haast, niemand schenkt hem de geringste aandacht. Daarna wandelt hij naar het McDonalds restaurant waar het druk is. Op het oog ongeïnteresseerd loopt hij door het restaurant, op zoek naar een vrije tafel. Fahjeed ontdekt Adnan Salim, de imam met wie hij een paar jaar geleden in contact is gekomen en voor wie hij nu een belangrijke opdracht heeft. Hij gaat naar de balie en bestelt een kop koffie met een glas water. Daarna gaat hij tegenover Adnan zitten.

‘Het is goed je weer te zien’, zegt Fahjeed zonder de naam van de man te noemen. Muren hebben oren en hoewel er nauwelijks een minder anonieme plaats in Berlijn te vinden is dan het McDonalds restaurant in het stati-

on, blijft voorzichtigheid geboden. Muren hebben daarnaast niet alleen oren, maar ook ogen. Aan dat laatste is niet te ontkomen. Big Brother is watching you. Het 1984 van George Orwell is de harde realiteit van elke dag.

‘Dat is wederzijds. Hoe gaat het met het bedrijf?’

‘Je hoort mij niet klagen’, antwoordt Fahjeed grinnikend en neemt een slok koffie. ‘Het is tijd om uit te breiden.’ Hij buigt zich wat voorover en zegt: ‘Ik denk eraan om bij een volgende operatie de haven van Amsterdam of Rotterdam als tussenstation te gebruiken. Daar hebben wij al eens eerder over gesproken.’

‘Ja, net nadat de zionisten met de eer gingen strijken dat zij het antivirus hadden uitgevonden’, zegt Adnan bitter. ‘Eigenlijk had je toen nog geen plan. Het was meer een idee dat een haven te zijner tijd van pas zou kunnen komen.’

‘Heb je daarop kunnen anticiperen?’

‘Ja, ik denk zelfs veel beter dan wij toen voor mogelijk konden houden. Allah is ons ter wille geweest.’ Adnan vertelt wat hij heeft voorbereid. ‘Maar alles op basis van niet meer dan noodzakelijke kennis, als je begrijpt wat ik bedoel.’

Fahjeed knikt. ‘Wij staan in het aanschijn van Allah, Hij is ons goed gezind’, mompelt hij en buigt kort devoot het hoofd. Adnan volgt zijn voorbeeld.

‘Amsterdam, prima. Ik ben onder de indruk, maar moet je toch de vraag stellen of je overtuigd van zijn martelaarschap bent. Eén korrel zand in de machine brengt alles tot stilstand.’

‘Hij is al een martelaar en kan niet wachten tot Allah hem in het paradijs ontvangt. Ik werk al een aantal jaren met hem. Je vraag is gerechtvaardigd, je twijfel niet.’

Fahjeed drinkt van de koffie en neemt een slok water. Daarna vertelt hij in grote lijnen het plan dat hij heeft ontwikkeld. Het contact met de Iraanse geleerde noemt hij niet. ‘Het virus heeft niet dat gebracht wat onze organisatie voor ogen stond: de vernietiging van het satansland. Ik denk dat het plan dat ik nu aan je heb uitgelegd, meer succes zal hebben.’

Adnan knikt. ‘Insj Allah.’ De imam brengt zijn rechterhand naar zijn hart.

‘Er zullen nog twee acties plaatsvinden die zijn bedoeld om de aanval op de grootste vijanden van de islam af te leiden. Ik neem aan dat je begrijpt dat ik daar niet op in kan gaan.’

‘Volkomen.’ Adnan pakt het kopje en drinkt het leeg. ‘Hoe en wanneer hoor ik van je?’

‘Door middel van een koerier of digitaal. Waar gaat je voorkeur naar uit?’

‘De digitale wereld is nu zo vol dat het voor welke overheid dan ook onmogelijk is om alle berichten te volgen. Men moet zich beperken tot een lijst van personen voor wie men belangstelling heeft. Ik zou op die lijst kunnen staan, maar gebruik vijf verschillende namen en servers. Ik acht het uitgesloten dat die allemaal door de inlichtingendiensten worden bewaakt. Stuur me een bericht met het getal 45 erin. Dan weet ik dat het van jou komt.’ Adnan haalt een kaartje uit zijn zak dat hij aan Fahjeed geeft. ‘Gebruik het e-mailadres dat er staat maar zonder de drie eerste letters. Mocht iemand het kaartje ooit in zijn bezit krijgen, onthult het geen enkele informatie. Het e-mailadres dat je gebruikt is van een Nederlandse geestelijke die ik ooit ergens heb ontmoet en die allang ter ziele is.’

‘Heel passend.’ Fahjeed steekt het kaartje glimlachend in zijn zak. ‘Wanneer kan ik een opdracht voor onze martelaar verwachten?’

‘Over ongeveer drie maanden. Of is er van jouw kant meer tijd nodig?’

‘Nee, drie maanden is een goede tijd. Dan is het herfst in Nederland en over het algemeen slecht weer. Dat speelt de operatie in de kaart.’ Hij staat op en steekt zijn hand uit. ‘Het was mij opnieuw een oprecht genoegen.’ De traditionele Arabische omhelzing laat hij uit voorzichtigheid achterwege.

‘Je kunt op mij rekenen.’

Adnan drukt de uitgestoken hand en gaat weer zitten. Peinzend kijkt hij de superterrorist na die op zijn gemak het restaurant verlaat. In zijn jeugdige jaren heeft hij zich aangesloten bij al-Dawla al-Islamiya fi al-Iraq wa al-Sham, in de volksmond DAESH genoemd, maar nadat het duidelijk werd dat een nieuw kalifaat onder de bezielende leiding van Abu Bakr al-Baghdadi voorlopig niet zou worden verwezenlijkt, heeft hij zich een ander doel gesteld om de islam te verspreiden. Hij heeft zich bij Al Qaeda aangesloten. In Pakistan ontmoet hij bij toeval twee jaar later Fahjeed Rashwan in Quetta. De grootste voorvechter van de islam maakt een diepe indruk op hem. De charismatische Fahjeed koestert, net als hij, een diepgewortelde haat tegen

de Verenigde Staten. In het uren durende gesprek schildert Fahjeed een heel globaal plan om de bestrijders van de islam definitief op de knieën te dwingen. Hoewel het slechts een persoonlijke visie is, heeft Fahjeed hem toen al gevraagd om het nodige grondwerk te verrichten. Daarom is hij naar zijn vaderland, Turkije, teruggegaan om zich kort daarna als imam in Amsterdam te vestigen.

Dat is alweer een paar jaar geleden. Hij heeft niet stilgezeten, maar heeft zich vol op zijn taak gestort. Het is niet moeilijk om in Turkije een certificaat te bemachtigen dat aangeeft dat hij een imam is. In Nederland heeft hij er alles aan gedaan om te integreren, dat wil zeggen in het zicht van de autoriteiten en gematigde moslims die zich geen moslims zouden mogen noemen. Prediken in moskeeën heeft hij nooit gedaan. Hij besteedt zijn tijd om discussies met de gelovigen aan te gaan waarbij hij mannen selecteert die hij denkt te kunnen manipuleren. Na een jaar komt hij zo in aanraking met een jongeman die alles in zich heeft om, als de tijd daar rijp voor is, als martelaar voor Allah te verschijnen.

Hij staat op en loopt naar het station waar hij de trein naar Amsterdam neemt. Na bijna zeven uur stapt hij daar uit de trein. Het gesprek met Rashwan staat in zijn geheugen gegrift. Nadat hij in zijn bescheiden appartement is teruggekeerd, wast hij zijn handen, voeten en gezicht en buigt zich voor Allah. Als Hij het wil, zal de sharia spoedig overal navolging vinden.

Trang, Thailand

Met een vriendelijk hoofdknikje stapt Fahjeed het vliegtuig van Qatar Airways uit en loopt naar de uitgang van het vliegveld. Hij kiest de voorste taxi en gaat op weg naar het Novotel Bangkok Suvarnabhumi hotel waar hij voor één nacht een kamer heeft gereserveerd. De receptionist vraagt hem om zijn paspoort en neemt de gegevens over in zijn computer.

‘Welkom, meneer Fahti, ik hoop dat u een prettig verblijf bij ons heeft’, zegt de man in onberispelijk Engels.

Hij wenkt de piccolo en loopt achter een oudere man in een smetteloos livrei aan, die zijn handbagage overneemt. Fahjeed geeft hem een dollar en sluit de deur van de royale kamer achter zich waarna hij naar de badkamer loopt. Nadat hij zich wat heeft opgefrist en uitgebreid de tijd voor het gebed heeft genomen, gaat hij met zijn laptop zitten en maakt een kort bericht.

Daarna verwijderd hij het van zijn computer en laat zich in een van de fauteuils zakken.

Fahjeed staart uit het raam en concentreert zich op de ontmoeting die hij morgen heeft. Hij twijfelt geen moment aan haar loyaliteit, maar wel aan het feit of zij in staat is om haar plan uit te voeren. Maar ook als zij er slechts deels in slaagt, heeft hij er vrede mee. Het is niets meer dan een afleidingsmanoeuvre, zoals ook de actie die vanuit de Filipijnen wordt voorbereid.

De volgende dag vliegt hij met Thai Airasia van Bangkok naar de zuidelijke plaats Trang, waar hij tussen de vele toeristen geen moment opvalt. Hij neemt een taxi naar het Nua Rasada hotel en loopt er na een kwartier binnen. Fahjeed kleedt zich in iets luchtigers en kan gemakkelijk voor een toerist doorgaan. Daarna loopt hij naar de foyer. Ook hier, zoals in alle hotels tegenwoordig, wordt elke meter door camera's bewaakt. Daar heeft hij zijn voorzorgen voor genomen. Bij het zwembad gaat hij aan een van de tafeltjes zitten onder een parasol die hem tegen de felle zon beschermt. Hij bestelt een glas water en een lichte maaltijd.

Stipt op tijd loopt na een half uur de vrouw binnen, die hij alleen van een foto kent. Zij is de vijftig gepasseerd en heeft zich, op zijn verzoek, westerse gekleed.

'Welkom, goed je te zien.' Fahjeed staat op en steekt zijn hand uit. Hij voelt haar aarzeling een ogenblik, maar na zijn bemoedigend knikje, drukt zij de uitgestoken hand. De ober, die hen op enige afstand gadeslaat, komt op een gebaar van hem naderbij. Hij neemt de bestelling, een Coca-Cola, op en verdwijnt naar de bar. Fahjeed glimlacht. Als de hotelbediende ooit zou worden gevraagd of hem iets bij de ontmoeting tussen hem en de vrouw is opgevallen, zal hij zijn schouders ophalen. Nee, het waren zeker geen moslims, zal hij antwoorden.

'Het is mij een eer je te ontmoeten', zegt de vrouw die hij kent als Thanda. 'Het doet mij pijn om zo voor je te verschijnen.'

'Ik ben blij dat je de moeite hebt genomen om naar hier te komen. Wij, en met ons vele anderen, zijn bereid om elk offer te brengen dat nodig is om de vijanden van de islam voor altijd de mond te snoeren. Wij zijn martelaren en Allah zal ons als eersten in het paradijs opnemen.' Fahjeed buigt een moment het hoofd. 'Wil je me vertellen hoe je denkt eraan mee te werken om de satanskinderen naar hun hel te sturen?'

‘Ik was vroeger een chemicus, dat wil zeggen dat ik een aantal jaren chemie heb gestudeerd toen dat voor ons, Rohingya’s, nog mogelijk was. Dan spreek ik over dertig jaar geleden. Maar die kennis is bij mij niet geheel verloren gegaan. Ik werk in het diepste geheim met een andere Rohingya samen die mij van bepaalde grondstoffen voorziet. Samen met hem heb ik een aantal experimenten doorgevoerd en daarbij het volgende ontwikkeld.’ De vrouw pakt haar mobiele telefoon en laat hem een foto zien.

‘Hoeveel testen hadden het gewenste effect?’

‘Het heeft een half jaar geduurd voor ik de juiste samenstelling had waarbij de ontsteker bijna voor de volle honderd procent functioneert. Het is altijd mogelijk dat die op het laatste moment weigert, maar daar ga ik niet van uit.’

‘Hoeveel heb je er gemaakt?’

‘Tot nu toe tien, maar dat aantal kan ik uitbreiden. Ik wilde wachten om er meer te produceren tot je er je goedkeuring aan hebt gegeven.’

Fahjeed denkt na. Het voorstel en haar voorbereidingen zijn beter dan hij had verwacht. Het plan heeft potentie en tien is meer dan genoeg. Hij vermoedt dat het aantal geïmproviseerde explosieven dat met succes kan worden ingezet voordat veiligheidsfunctionarissen van de verschillende landen gepaste maatregelen zullen nemen, op de vingers van één hand zijn te tellen. Daarna is het explosief niet of nauwelijks nog in het Westen in te zetten, en zeker niet in de Verenigde Staten.

‘Hoe zie je de inzet van het wapen?’ Als zij daar niet over na heeft gedacht, valt zij als een aanwinst voor de organisatie door de mand en komt zij niet verder dan voetsoldaat.

‘Het rekruteren van de onmisbare schakels die het explosief op de juiste locatie moeten brengen, is een bijzonder moeilijk punt. In veel gevallen zal dat niet haalbaar zijn. Toch zijn er mogelijkheden.’ Zij vertelt hoe zij denkt dat te doen zonder de aandacht op zich te vestigen.

Fahjeed twijfelt. Haar plan heeft een kans van slagen die niet hoger dan vijftig procent ligt. Daarnaast is het maar zeer de vraag of vooral de Amerikanen zullen worden getroffen. Het explosief tegen Israëliërs inzetten, is zo goed als uitgesloten. Maar dat laatste is geen nadeel. De Mossad zal zich nog actiever met zijn organisatie bezig gaan houden als er Joden, waar ter wereld dan ook, door aanslagen worden getroffen. Maar niets zal erop wijzen dat Al Qaeda de hand in de aanslagen heeft. In Thailand zal de Barisan Re-

volusi Nasional, beter bekend als de BRN, als de schuldige worden aange-
wezen en die organisatie is niet met Al Qaeda gelieerd.

‘Wanneer ga je naar Bangkok?’

‘Wil je dat ik meer explosieven voorbereid?’

Fahjeed schudt zijn hoofd. ‘Nee, tien is ruim voldoende. Mochten er in
de toekomst meer nodig zijn, zal je dat worden verteld, maar ik verwacht
dat niet. Hoe pak je het in Bangkok aan?’

‘Ik ga met een vriendin, die ik al jaren ken en geen enkel idee heeft
waarmee ik bezig ben. Zij heeft goede contacten in de bedrijven die mij
toegang tot die locaties verschaffen waar ik het explosief in kan zetten. Zij
heeft al het nodige gedaan en ik verwacht dat wij in Bangkok een baan
kunnen vinden.’

‘Maar waarom zou ze jou naar Bangkok volgen?’

‘Omdat die schoonmaakbedrijven wat beter betalen. Een andere reden
is er voor haar niet.’

‘Hoe denk je uit de handen van de Thaise politie te blijven?’

‘Geen enkel spoor zal naar mij leiden.’

Fahjeed weet dat zoiets zo goed als uitgesloten is. Een spoor leidt altijd
naar iets of iemand. Hij kijkt haar strak aan en vraagt: ‘Ben je bereid om
martelaar te worden?’

‘Dat ben ik’, antwoordt ze vastberaden.

Maar dat wil niet zeggen dat je je plan om jezelf op te blazen ook uit
kunt voeren, gaat het door hem heen. Niemand loopt iedere dag met een
bomgordel om. Bovendien wordt elk explosief, waar dan ook verstopt, door
de eerste de beste doorsneescanner van een shopping mall herkend. Than-
da komt zelfverzekerd over en dat geeft hem het vertrouwen dat zij in staat
is om voor de nodige paniek te zorgen waarbij de veiligheidsdiensten,
vooral de CIA, handenvol werk krijgen. Die zal daardoor minder aandacht
aan andere zaken kunnen schenken, zoals het opsporen van de schuilplaats
van de organisatie die op dit moment weer in Afghanistan ligt.

‘Ik dank je voor je komst. Hoe kan ik je bereiken?’

‘Dit is mijn e-mail.’ Thanda haalt een stukje papier uit haar zak.

‘Als je een e-mail, hoe onschuldig die ook is, met het getal 45 erin ont-
vangt, heeft de afzender die in mijn naam verstuurd’, zegt hij. Haar e-
mailadres zal hij zo spoedig mogelijk in zijn hersenen opbergen. Papier is
zijn vijand.

‘Kan ik je nog ergens mee van dienst zijn?’

‘Ja, er is nog iets wat ik met je wil bespreken. Heeft de BRN nog contact met Abu Sayyaf?’

‘Je bedoelt nadat het psychotenvirus tot staan is gebracht? Ja, er is weer contact, zij het sporadisch. Er bestaat een plan om een aantal Filippijnse strijders naar Zuid Thailand te brengen om de strijd tegen de onderdrukkers aan te gaan.’

‘Wie leidt Abu Sayyaf?’ Fahjeed heeft nooit in dat deel van de wereld contact met aan Al Qaeda geaffilieerde organisaties gehad. De uiterste grens waar Al Qaeda vroeger nog invloed had, was Bangladesh. De BRN in Thailand, Abu Sayyaf in de Filippijnen, de Laskar Jihad in Indonesië en nog wat groeperingen heeft hij van een afstand gevolgd. Maar een aantal van die organisaties passen nu in zijn plannen.

‘Men noemt hem “de kolonel”. Ik heb nooit een andere naam gehoord. Hij was een voormalige officier in het Filippijnse leger. Voor de uitbraak van het psychotenvirus bestond zijn strijdmacht uit ongeveer vijfhonderd man, maar dat aantal is aanzienlijk gegroeid. De kolonel heeft tweehonderd strijders aan onze leider toegezegd. Het probleem is om hen hier te krijgen.’

Fahjeed knikt. ‘Thanda, kun je contact met de leider van Abu Sayyaf maken en vragen of hij naar Pakistan wil komen? Is het mogelijk dat te doen zonder dat het de autoriteiten opvalt?’

‘Dat zie ik niet als een probleem, maar ik moet dat met onze leider bespreken’, zegt ze aarzelend.

‘Moet?’

‘Ik kan ook buiten hem om een e-mail naar de kolonel versturen, maar ik kan in de problemen komen als dat uitkomt.’

‘Dan moeten we ervoor zorgen dat dat niet gebeurt’, zegt Fahjeed scherp.

Thanda knikt. ‘Goed. Wat is de tekst?’

Polomolok, Zuidoost Filippijnen

‘Mukhtar, ik wil wat met je bespreken. Kom vanavond bij me eten.’

‘Je ziet me wel verschijnen.’ Mukhtar verbreekt het contact. Peinzend loopt hij naar de veranda van zijn kleine woning, die met een paar andere huizen diep weggescholen in de jungle is opgetrokken. In de verte kondigt het onweer zich aan en de regen zal straks met bakken uit de hemel komen. Hij gaat op de enige stoel die de veranda rijk is, zitten en staart naar de ondoordringbare groene wand die niet ver van zijn bescheiden huis opdoemt.

Hij denkt voor de zoveelste keer terug aan betere tijden en moet zich beheersen om niet in tranen uit te barsten. Direct daarop wordt hij vervuld van een intense haat tegen allen die het leed dat hem is overkomen, hebben veroorzaakt.

Zijn gedachten gaan terug naar het moment dat hij in Polomolok aankomt. Hij is van huis uit een overtuigd, maar gematigd moslim. Een jaar voordat in de Filippijnen het psychotenvirus toeslaat, keert hij uit Nederland terug waar hij een studie als landbouwdeskundige met succes heeft afgerond. Hij trekt met zijn gezin bij zijn ouders in Manilla in waar zijn vader een goedlopend bedrijf in bouwmaterialen heeft. Zijn drie zusters wonen ook in het royale huis.

Dan slaat het noodlot toe. Moslims zijn in Manilla geen uitzondering en zij ervaren geen problemen met de voor negentig procent katholieken, maar dat verandert drastisch bij het uitbreken van het virus. Hoewel het voor zijn gevoel nooit is bewezen dat Al Qaeda daar verantwoordelijk voor is, wordt door de katholieken naar de moslims gewezen en er breken vijandelijkheden uit. Zijn drie zusters, van welke de jongste nog maar net zestien jaar is, worden de eerste slachtoffers van het geweld dat, net zoals het virus, onbeheersbaar om zich heen grijpt. Twee van hen worden door tientallen mannen verkracht en daarna opgehangen terwijl zijn jongste zusje verdwijnt. Twee dagen later wordt de woning door een grote groep mannen en vrouwen aangevallen en in brand gestoken. Allebei zijn ouders komen om het leven.

Samen met zijn vrouw en twee zoontjes probeert hij het zuiden van de Filippijnen te bereiken waar moslims in de meerderheid zijn en waar de regeringstroepen zich hebben teruggetrokken. Hij wordt echter door de politie met zijn gezin van een boot gehaald. Hij wordt van zijn vrouw en kinderen gescheiden en in een kamp geplaatst. Als het virus ook daar toeslaat, valt een speciaal uitgeruste eenheid van het leger er binnen en begint de gedetineerden te executeren. In de ontstane paniek weet hij te ontsnappen. Hij probeert zijn gezin te vinden, maar heeft geen enkel idee waar zij worden vastgehouden. Het virus eist steeds meer slachtoffers, maar hij blijft ervan verschoond.

Na een maand geeft hij zijn zoektocht op en na twee maanden bereikt hij Polomolok. Hij weet dat hij er voor de autoriteiten veilig is. Daar zoekt hij contact met de leider van Abu Sayyaf in dat gebied en sluit zich bij hen

aan. Hij heeft moeite met de fanatieke religieuze ideeën van Abu Sayyaf, maar speelt het spel door haat gedreven mee. Zijn haat zit zo diep, dat het hem soms ziek maakt.

‘Ik heb een e-mail ontvangen en weet niet goed wat ik ermee aan moet’, begint de leider na de simpele maaltijd. ‘Hij komt uit Bangkok maar er staat geen afzender bij.’

Mukhtar leest het bericht en fronsst zijn wenkbrauwen. “Salem aleikum! Ik verzoek je om naar Islamabad, Pakistan, te komen. Neem je intrek in het Shelton hotel, dicht bij het vliegveld. Wij zullen worden gewaarschuwd als je er aankomt.”

‘Wie denk je dat daarachter steekt?’ vraagt de kolonel.

‘Ik denk de BRN. Daar heb je toch contact mee?’

‘Ja, maar hun leider gebruikt een ander e-mailadres. Dit is van iemand anders, niet de BRN. Zou het Al Qaeda of de Taliban kunnen zijn?’

‘Niet de Taliban, maar misschien wel Al Qaeda. Ik kan me in dat geval wel voorstellen dat zij het bericht niet uit Pakistan naar je hebben gestuurd. Denk je dat jouw e-mailadres door de Filippijnse inlichtingendienst in de gaten wordt gehouden?’ vraagt hij.

‘Misschien, maar ik denk dat ze daar niet in slagen omdat onze IT-specialist allerlei veiligheden inbouwt. De tijd dat we de problemen met het kapmes op konden lossen, is voorbij. De digitale wereld is een wespennest.’

‘Ga je erheen? Samenwerking met Al Qaeda om met hen de vijanden van de islam de genadeklap toe te brengen, mogen we niet afslaan.’ Mijn wraak zal zoet zijn, gaat het door hem heen. ‘Het zou me niet verbazen als ze om medewerking voor een nieuw project vragen. Zij zullen de oorlog tegen het satansland nooit opgeven.’

‘Dat doen wij ook niet’, zegt de leider grimmig. ‘Zou jij naar Islamabad willen gaan? Ik ben hier nodig.’

Daarin heeft hij gelijk. ‘Goed, schrijf hun dat ik je vertegenwoordig en over een week in Islamabad aan zal komen. Je kunt er, voor zover ik weet, een visum bij aankomst tegen een vergoeding aanschaffen.’

‘Als het een goed voorstel is, zeg dan onze medewerking toe’, stelt de leider voor. ‘Het wordt tijd om Abu Sayyaf wat nadrukkelijker op de kaart te zetten.’

Islamabad

Mukhtar heeft nog maar net zijn intrek in het hotel in Islamabad genomen, of er wordt op zijn kamerdeur geklopt. Een keurig geklede man stelt zich voor als Mohammed; hij verzoekt hem vriendelijk om hem te volgen. Mukhtar knikt en loopt met hem mee.

Buiten het hotel aangekomen loopt de man naar een Mercedes en houdt het achterportier voor hem open. Op de achterbank zit een man die Mukhtar vanachter licht getinte brillenglazen aankijkt.

‘Ga zitten.’ Als hij naast hem zit, steekt de man zijn hand uit ter begroeting en zegt: ‘Ik vertegenwoordig de enige organisatie die zich met hart en ziel voor het aanvaarden van de sharia over heel de wereld inzet. Namen zijn daarbij niet belangrijk.’ Hij geeft een teken en de chauffeur stuurt de auto het drukke verkeer in. ‘Met elkaar in de auto overleggen is een voorzorg om niet te worden afgeluisterd’, geeft de man als verklaring.

Mukhtar knikt. ‘Al Qaeda’, zegt hij en ondanks dat de airconditioning in de auto van uitstekende kwaliteit is, vormen zich zweetdruppels op zijn voorhoofd. Eén verkeerd woord van zijn kant kan zijn einde betekenen. Al Qaeda heeft geen plaats voor twijfelaars.

‘Inderdaad. Kun je me in een paar woorden vertellen wie je bent en waarom de kolonel niet zelf naar Islamabad is gekomen?’

‘De leider van onze organisatie heeft het gevoel dat hij op dit moment het land niet kan verlaten.’ De man knikt begripvol en Mukhtar vertelt wie hij is en hoe hij bij Abu Sayyaf is terechtgekomen.

‘Ik begrijp je motieven’, zegt de man nadenkend. ‘Onze leider, Ayman al-Zawahiri, heeft een plan gemaakt om de bewoners van het satansland naar hun hel te sturen. Een onderdeel ervan kan door Abu Sayyaf worden opgestart, hoewel de uitvoering niet door de organisatie zal worden uitgevoerd. De voorbereidingen zullen, als wij het eens kunnen worden, geheel op de schouders van jouw organisatie rusten.’

Een onderdeel, gaat het door Mukhtar heen. Is dat onderdeel waar de man naast hem het over heeft slechts een afleidingsmanoeuvre, of is het veel gecompliceerder? Dat laatste waarschijnlijk.

‘Ik heb redenen om niet het gehele plan van onze leider met je te bespreken.’ De man kijkt hem doordringend aan. ‘Wat iemand niet weet, kan hij ook niet onder druk aan anderen vertellen. Ik neem aan dat je het daarmee eens bent?’

‘Natuurlijk’, zegt Mukhtar haastig.

‘Onze leider heeft met mij een plan ontwikkeld, waarbij wij van Abu Sayyaf het volgende verwachten...’

Als de man na een half uur is uitgesproken kijkt Mukhtar hem met open mond aan.

‘Zeven miljoen dollar lijkt mij voldoende, maar ik heb geen enkel idee wat de Colombianen zullen vragen’, zegt hij onzeker.

‘Voor zover ik van hen heb begrepen, zullen zij het accepteren. Kan ik Ayman al-Zawahiri informeren dat Abu Sayyaf achter onze doelstelling staat en zij de verantwoording van dat deel van het plan dat ik je heb uitgelegd, op zich zullen nemen?’

Mukhtar denkt een ogenblik na. Het is natuurlijk uitgesloten om de kolonel te bellen of te e-mailen en om zijn toestemming te vragen met Al Qaeda in zee te gaan. Dan kan hij het plan beter gelijk naar de CIA sturen.

‘De kolonel zal ermee akkoord gaan.’ Hij probeert zo zelfverzekerd mogelijk over te komen.

‘Dan zal ik ervoor zorgen dat het geld op een rekening van je keuze wordt overgemaakt. Ik neem aan dat wij dat nu kunnen bespreken?’

‘Is gespreid over drie rekeningen mogelijk?’

‘Natuurlijk’, zegt de man zonder te aarzelen.

Mukhtar pakt het stuk papier en de pen aan die de man naast hem aan hem geeft. Hij heeft de nummers van een bank in Maleisië en twee in Indonesië in zijn geheugen en schrijft de bijzonderheden op.

‘Het doet mij deugd om te zien dat je een voorzichtig mens bent’, zegt de man naast hem glimlachend. ‘Wees ervan overtuigd dat het geld nooit naar ons kan leiden.’

‘Daar twijfel ik niet aan.’

‘Geef me ook het e-mailadres van de kolonel.’

Zonder iets te zeggen schrijft Mukhtar het op en geeft het aan de man, die het leest en daarna in zijn zak steekt.

‘Ik wens je een behouden vlucht terug, en wil de hartelijke groeten van Ayman al-Zawahiri aan de kolonel overbrengen.’ De man steekt zijn hand uit. De auto is dicht bij het hotel gestopt en de chauffeur houdt het portier open.

‘Allahoe akbar.’ Mukhtar weet niet zo gauw wat hij anders moet zeggen.

‘Allahoe akbar’, hoort hij nog net voordat de chauffeur het portier sluit en achter het stuur gaat zitten. Mukhtar kijkt de Mercedes na, die in het verkeer verdwijnt.

Taftan, West Pakistan, een maand later

‘Het heeft langer geduurd dan ik aanvankelijk had gedacht, maar ik neem aan dat het plan dat ik met de leider van onze organisatie heb gemaakt, je goedkeuring zal wegdragen en de basis voor verdere samenwerking zal zijn’, zegt Fahjeed nadat hij de Iraniër traditioneel heeft begroet. De man is dezelfde die hij eerder in Islamabad heeft gesproken. Zij bevinden zich in Taftan, een smokkelplaats vlak bij de grens met Iran. Het heeft hem drie dagen gekost om het dorp te bereiken vanuit het gebied aan de grens van Afghanistan en Pakistan waar Ayman al-Zawahiri en hij zich schuilhouden.

‘Ik luister’, zegt Daryush Abbasi die de kralen van de gebedsketting door zijn vingers laat glijden.

Fahjeed kijkt nog eens om zich heen. Aan een tafeltje schuin tegenover hem zitten twee mannen van zijn lijfwacht terwijl er zich nog eens twee buiten het theehuis bevinden. Hun wapens zijn niet zichtbaar. Niet ver van de Iraniër zitten drie mannen van zijn lijfwacht die een bezorgde indruk maken. Hun ongerustheid kan Fahjeed zich wel voorstellen, maar die is ongegrond hoewel het plaatsje wemelt van douane- en politieambtenaren. Corruptie viert hier hoogtij. Het is snikheet en het stof van de straat ligt als een dun waas op alle tafeltjes.

‘Ayman al-Zawahiri heeft al mijn plannen goedgekeurd.’ Hij haalt nog eens diep adem en begint langzaam en weloverwogen te spreken. Na een half uur zwijgt hij en gaat wat naar achteren zitten. Hij kijkt de Iraniër onderzoekend aan. Als de man tegenover hem niets in het plan ziet, gaat het niet door. Zonder steun van een land en hun wetenschappers is het haast onmogelijk om grote acties uit te voeren. De inlichtingendiensten hebben na de aanslagen in de afgelopen jaren en het inzetten van het psychotenvirus niet stilgezeten.

‘Een tamelijk ingewikkeld plan’, zegt Abbasi nadenkend terwijl hij zich nog eens thee inschenkt.

‘Dat is nodig omdat de aandacht moet worden afgeleid en tegelijkertijd een extra garantie dat je land niet met een aanslag op de Verenigde Staten zal worden geassocieerd. Ik neem aan dat het financiële aspect geen belemmering vormt?’

De Iraniër maakt een wegwerpgebaar met zijn hand. ‘Wat mij zorgen baart, is het aantal Al-qaedamedewerkers die aan je plannen deelnemen.’

‘Zij zijn onze zaak volledig toegedaan.’

‘Ook de Colombianen?’

‘Die worden voor hun diensten rijkelijk beloond. Laat ik benadrukken dat zij geen notie van het grotere plan hebben en er op geen enkele wijze bij betrokken zijn’, antwoordt Fahjeed.

De Iraniër knikt. ‘Hoe anticipeer je als, om welke reden dan ook, een deel van het plan vroegtijdig schipbreuk leidt?’

‘Onwaarschijnlijk, maar de medewerkers weten niet meer dan strikt noodzakelijk voor het uitvoeren van hun deel.’

‘Het inzetten van martelaren blijft een onzekere factor. Zij kunnen zich op het laatste moment bedenken.’

‘Ook daar is op geanticipeerd.’ Hij vertelt Abassi hoe een weifelaar zal worden aangepakt.

Fahjeed ziet de twijfel bij de man voor hem. Hij heeft geen detail achterwege gelaten. Dat heeft in dit stadium geen zin. De Iraniër moet niet de indruk krijgen dat hij er een eigen agenda op nahoudt.

‘Ik bespreek het in een heel kleine kring.’ Abassi haalt een stuk papier uit een zak van zijn tuniek en strijkt het glad. ‘Ik heb je satellietnummer. Als ik je deze tekst stuur, zal het geld op een rekening van je keuze worden overgemaakt. Ik neem aan in Qatar? Het financiële spoor zal nooit naar ons leiden.’

‘Nee, Saoedi-Arabië. De organisatie heeft daar nog veel volgers.’ Fahjeed heeft met de mogelijkheid rekening gehouden dat hij met de Iraniër tot zaken zou kunnen komen en legt een kaartje op tafel. ‘Dit is de informatie over de bank en het rekeningnummer.’

Abassi kijkt er vluchtig naar en steekt het kaartje bij zich. Dan staat hij op en vraagt: ‘Ik neem aan dat je voorstelling van zaken volledig is?’

‘Honderd procent. Wij winnen er niets bij om ook maar het geringste detail achterwege te laten. Ik wil er wel op wijzen dat het niet zonder risico is om je van elke stap op de hoogte te houden.’

‘Geheel mee eens. Neem uitsluitend contact met mij op als dat absoluut noodzakelijk is. Ik lees het wel in de krant of je operaties succesvol zijn.’ Abassi steekt zijn beide armen uit en Fahjeed neemt afscheid van hem.

Weer gezeten kijkt hij de Iraniër na. Die stapte in de Toyota Landcruiser, waarna de chauffeur optrekt en verdwijnt. De teerling is nu voor het grootste deel geworpen, maar er moet nog heel veel gebeuren voordat de organisatie haar doel heeft bereikt.

Hoofdstuk 2

Polomolok

‘Mukhtar, ik denk dat het zal functioneren.’ De man wrijft met een doek zijn handen schoon die onder de olie zitten. Hij knikt naar de persoon die met hem naar de drie onderzeeboten loopt. Mukhtar klimt op de ladder, laat zich in een van de onderzeeërs zakken en kijkt naar de paar klokjes en de vreemd gevormde stuurknuppel. Het zegt hem niets. Hij klapt het ijzeren luik dicht en probeert zich de bestuurder van de onderzeeër voor te stellen. Na een paar minuten duwt hij het luik weer open en klimt met de nodige moeite uit de nauwe toegang. Hij loopt naar zes bij elkaar staande mannen wiens gesprek verstomt als hij bij hen aankomt.

‘Hoe groot is de kans dat de onderzeeërs niet aan de verwachtingen zullen voldoen?’ vraagt hij.

‘Wij hebben veel ervaring met het bouwen van dit soort schepen’, antwoordt de leider van de groep met een zwaar Spaans accent. ‘Het was een routineklus.’

‘Je klinkt zelfverzekerd’, antwoordt Mukhtar enigszins geringschattend.

‘Dat ben ik ook. Voor zover wij na hebben kunnen gaan, zullen de drie schepen zonder problemen zes uur op een maximale diepte van vijftien meter kunnen varen.’

‘Voor zover je hebt kunnen nagaan?’ Mukhtar fronsst zijn wenkbrauwen.

‘Ja, of je moet ons de gelegenheid geven om de drie schepen ergens te testen.’

Mukhtar kijkt de Colombiaan peinzend aan. De drie onderzeeërs testen is uitgesloten. Het heeft bijna een jaar geduurd om de schepen in het geheim te bouwen en Al Qaeda heeft zeven miljoen dollar voor het project op tafel gelegd. Hij kan niet beoordelen of de drie schepen zo goed zijn als de Colombianen hem willen doen geloven, maar hij heeft geen enkel bewijs dat dit niet zo is. De ingenieur die de leiding had bij het bouwen van de schepen, heeft veel ervaring met zelfs grotere onderzeeboten die tot tien ton drugs kunnen vervoeren. Deze drie schepen zijn tien meter lang, uitgerust met een dieselmotor en zullen meer dan genoeg brandstof aan boord hebben om de opdracht uit te voeren. De piloten zullen over twee weken

uit Bogota aankomen waar zij gedurende een maand een training hebben ondergaan. Naar hij heeft vernomen, verloopt ook de training van de drie jonge Libiërs voorspoedig.

Hij loopt bij de Colombianen vandaan en gaat zijn kantoor binnen waar twee mannen op hem wachten.

‘Zorg ervoor dat de Colombianen morgen naar het vliegveld in Polomolok worden gebracht’, zegt hij tegen een van hen. ‘Blijf er tot je zeker weet dat het vliegtuig met hen is vertrokken.’

‘Natuurlijk.’

‘Hoe staat het met de rest van de voorbereiding?’

‘Morgen brengen we de verf aan. Daarna worden ze verpakt en zijn ze gereed voor verscheping’, zegt de ander.

Het eerste cruciale moment, denkt Mukhtar tevreden. De woede die gepaard gaat met de herinnering aan wat zijn vrouw en kinderen is overkomen, verlaat hem geen moment. Hopelijk zal de actie met de duikboten heel veel ongelovigen de dood in jagen. Het brengt zijn gezin niet terug, maar hij prijst zich gelukkig dat hij aan het project van Al Qaeda mee kan werken.

Hij loopt het kantoor uit en gaat via een zijdeur naar buiten. Er staan acht bewakers van zijn organisatie om het gebouw dat in door Abu Sayyaf gecontroleerd gebied ligt.

‘Allahoe akbar’, beantwoordt hij de groet van een van hen.

So far, so good. Hij stapt op zijn motor; er is nog veel werk te doen, maar de eerste stap is gezet.

Langley, Virginia

Het hoofd van de CIA, Susan Igartua, zet behoedzaam het kopje koffie terug op het schoteltje en staart naar het beeldscherm van haar computer. Zij heeft zojuist de belangrijkste rapporten van de afgelopen week doorgenomen. De situatie is, zoals altijd, gecompliceerd maar in vergelijking tot enkele jaren geleden is het bijzonder rustig. De enorme ellende die het psychotenvirus teweeg heeft gebracht, ligt nu achter hen. Ook is de zogenaamde Islamitische Staat bijna definitief op de knieën gedwongen. Meer dan negentig procent van de ISIS-moordenaars is omgekomen en daarmee is de mogelijkheid van aanslagen sterk gereduceerd.

Susan was er in haar hart van overtuigd, dat Al Qaeda’s rol na het onnoemelijke leed dat de organisatie met de introductie van het psychotenvirus veroorzaakte, was uitgespeeld. Nu twijfelt ze daaraan. Zijn zij in staat

om het vacuüm dat in de jihadistische wereld is ontstaan, op te vullen? Is dit hun kans om zich opnieuw als de enige voorvechters voor een religieuze wereldorde op te werpen? Wil dat zeggen dat de moslims het ook aan hen aangedane leed terzijde schuiven en Al Qaeda weer als de enige ware strijdmacht tegen de ongelovigen zien? De gedachte is te gek voor woorden, maar toch kan zij het idee dat Al Qaeda nog niet is verslagen, niet van zich afzetten. Ze wil dat nog eens tijdens de volgende vergadering met haar staf naar voren brengen en beseft dat ze als een grijsgedraaide grammofoonplaat begint te klinken. Heb je aanwijzingen, zullen haar stafleden vragen, en dan zal ze moeten toegeven dat ze die niet heeft.

Ze zucht en neemt nog een slokje koffie. Waar is Fahjeed Rashwan? Waar is Ayman al-Zawahiri? Zijn zij slachtoffer van hun eigen virus geworden, of leven zij nu ergens als “eerzame burgers” in Afghanistan of Pakistan? De jacht op de beide superterroristen heeft tot nu toe niets opgeleverd en de kostbare pogingen om hen op te sporen, zijn van “hoogste prioriteit” teruggebracht tot “routine”. Dat begrijpt ze, maar ze houdt twijfels. Rashwan heeft zijn strijd tegen haar land niet opgegeven. Het probleem is dat zij dat gevoel, want meer is het niet, niet met feiten kan onderbouwen.

‘Fahjeed Rashwan, waar zit je? Wat voer je in je schild?’ mompelt ze voor zich uit.

Ze staat op en loopt naar het raam van haar kantoor. Er valt een miezerige regen en de mensen ver onder haar hebben haast. Misschien loopt Rashwan daar ook tussen, denkt ze wrang.

Tel Aviv

Leon laat zich naast Albert Kooistra, zijn hoofd operaties en tevens zijn plaatsvervanger, op de bank zakken. Tegenover hem zit analiste Daniela Katz. Zij geeft onder andere leiding aan de afdelingen contraterrorisme en informatietechnologie, in de volksmond IT genoemd, een intussen zeer belangrijke tak van de Mossad. Daniela heeft hem en Albert gevraagd om naar een van de kleine vergaderzalen te komen. De week begint iedere maandag met een vergadering die zij voorziet. Het is een uitzondering dat zowel hij als Albert daarbij aanwezig is, omdat er bijna altijd ook nog “ergens” een vergadering is waarbij hij of zijn plaatsvervanger wordt geacht acte de présence te geven. Naast hen zijn er nog een aantal hoofden of hun plaatsvervangers aanwezig.

De bespreking van de toestand in de wereld gaat een beetje aan hem voorbij, maar hij weet dat Albert hem, waar nodig, zal bijpraten. Daarnaast is het al bijna twee jaar kalm op het terroristenfront. Het is vooral politiek onrustig. Niet de Verenigde Staten, maar Rusland probeert de Arabische staten, inclusief de verdeelde Palestijnen te bewegen om de staat Israël te erkennen waarna zijn land min of meer gedwongen wordt om hun het recht op zelfbeschikking te geven, hoewel er...

‘Nog vragen of opmerkingen?’

Leon schrikt op uit zijn overpeinzingen. Hij kijkt naar Albert, die zijn blik vragend beantwoordt, en schudt zijn hoofd. Behalve politiek is Israël in rustig vaarwater terechtgekomen. Met nog drie jaar voor de boeg komt hem dat goed uit. Zijn kleinkinderen beginnen steeds meer aandacht op te eisen.

‘Leon, mag ik jou en Albert verzoeken om een momentje te blijven?’ vraagt Daniela.

‘Alleen als je nog koffie hebt, en dan bedoel ik niet het zwarte vocht wat de Mossad zo noemt’, antwoordt hij glimlachend.

Even later zitten ze met zijn drieën bij elkaar. Daniela zet een koffiekant en kopjes op tafel.

‘Zoals je weet volgen wij bepaalde personen en dat is een ruim begrip. Zo gauw een van hen ergens een grens overschrijdt, verschijnt dat in een rapport. Voor meer dan negentig procent doen wij verder niets met die kennis, maar soms zet ik er een rode vlag bij. Zelfs dan is een verklaring meestal snel gevonden. Op dit moment staan er nog ruim twintig personen op mijn lijst van wie hun bewegingen door mijn afdeling worden nagegaan. Hun grensoverschrijdende bewegingen zijn bijna altijd logisch. Maar er zijn uitzonderingen.’

‘Je bent zo’n uitzondering tegengekomen en wilt weten wat wij ervan denken?’ vraagt Albert.

‘Ja, een beetje uit de vrije hand filosoferen’, glimlacht de analiste.

‘Ik heb het al meer geroepen: daar is nog nooit iets goeds van gekomen’, bromt Leon.

‘Over wie hebben we het?’ vraagt Albert.

‘Alexis.’

Leon fronst zijn wenkbrauwen. Hij kan zich niet herinneren die naam ooit ergens te hebben gehoord of er over te hebben gelezen.